

ling ikke altid blev ensartet, blev der fra 1928 knyttet 4 Overlæger og 8 assisterende Læger til Retten, saaledes at Sagerne herefter blev forberedt af de assisterende Læger og Overlægerne afgav den endelige lægelige Indstilling til Retten, hvorved man tilsigtede at skabe en mere ensartet Bedømmelse af Sagerne.

Antallet af assisterende Læger er siden blevet udvidet med 1, og da Antallet af Sager efter Socialreformens Gennemførelse viste en betydelig Stigning, saa Invalideforsikringsretten sig nødsaget til fra 1. Januar 1934 for at undgå en yderligere betydelig Udvidelse af Antallet af Læger ved Retten at indføre en Ændring i Arbejdsfordelingen mellem Rettens Læger, hvorefter Arbejdet inden Sagernes Forelæggelse i Rettens Møder ikke længere i alle Tilfælde skulde udføres af saavel de assisterende Læger som af Overlægerne, men det forberedende Arbejde blev i Almindelighed henlagt alene til de assisterende Læger, og kun et Faatal af Rentesager blev tillige forelagt Overlægerne.

Samtidig med denne ændrede Arbejdsfordeling blev Overlægernes Antal nedsat med 1 fra 4 til 3 og de assisterende Lægers Antal udvidet med yderligere 3, saaledes at disses Antal blev forøget til 12.

Ved den nævnte Ordning opnaaede man at aflaste Overlægerne, saaledes at man ikke alene kunde undgaa at antage flere Overlæger, men endog som nævnt indskrænke disses Antal, men Retten kunde kun gennemføre denne Ordning, hvorefter Sagerne fremdeles fik en ensartet Behandling, fordi de ved Retten virkende assisterende Læger havde saa betydelige Kvalifikationer og desuden betydelige Erfaringer med Hensyn til Rettens Arbejde.

Hertil kommer, at Retten efter de indvundne Erfaringer siden 1934 yderligere har udvidet de assisterende Lægers Competence. Samtidig er de assisterende Lægers Antal nedtat til i alt 10. Overlægernes Arbejde bestaar herefter i at træffe Afgørelse i de Sager, som af de assisterende Læger skønnes særlig tvivlsomme, at varetage Uddannelsen af eventuelle nye assisterende Læger ved Retten samt endelig i at behandle alle Sager vedrørende Helbredelsesforanstaltninger.

De 3 Overlæger er henholdsvis Specialister i Medicin, Kirurgi og Psykiatri; desuden er der knyttet til Retten en kontrollerende Overlæge. Af de assisterende Læger er de 4 Specialister i Medicin, 2 i Kirurgi, 3 i Neurologi og 1 knyttet til det Arbejde, som udføres af den kontrollerende Overlæge. Af de assisterende Læger er de 6 Doctores medicinae, 2 Overlæger, 1 Professor og 3 Reserve-læger ved københavnske Hospitaler. De indtager alle en høj Standard, og paa Grund heraf har Retten kunnet gennemføre den nugældende Arbejdsordning.

Overlægerne er hidtil blevet vederlagt med et Honorar paa 5 500 Kr. aarlig og de assisterende Læger med 2 700 Kr. om Aaret. Socialministeriet har tidligere modtaget Andragende fra Lægerne om en Forhøjelse af de assisterende Lægers Honorarer under Hensyn til de ændrede Forhold, men Ministeriet har hidtil ønsket at se Tiden an.

Fra Foreningen af yngre Læger og Den alm. danske Lægeforening har Socialministeriet imidlertid nu paa ny modtaget Henvendelser om Forhøjelse af de assisterende Lægers Honorar. Til Støtte herfor har Foreningen henvist til den ovennævnte Sagsfordeling mellem Rettens Overlæger og de assisterende Læger, hvorefter der efter Foreningens Mening ikke længer sagligt er Grundlag for Op-retholdelse af en skarp Sondring mellem Overlægerne og de assisterende Læger og saaledes heller ikke Grundlag for en større Afvigelse med Hensyn til Honoraret for de to Grupper af Læger.

Endvidere har Foreningen henvist til, at det som Følge af den omhandlede Forenkling trods en Stigning paa 50 pCt. i Antallet af behandlede Sager har været muligt at formindske Overlægernes Antal som nævnt med 1 fra 4 til 3, og at det efter Foreningens Formening, saafremt den tidligere gældende Arbejdsordning fortsat havde været i Kraft, endog vilde have været nødvendigt nu at have 6 Overlæger, saaledes at man kan regne med en Besparelse paa 3 Overlægehonorarer à 5 500 Kr.

Endelig har Foreningen henvist til, at de til Retten knyttede Læger paa Grund af deres særlige Kvalifikationer sparer Retten for ret betydelige Udgifter til Lægeerklæringer, i hvilken Henseende Foreningen har henledt Opmærksomheden paa, at Udgiften til Lægeerklæringer pr. Rentesag er sunket betydeligt i Tiden siden Socialreformens Ikrafttræden.